

Sygn. akt I CSK 2585/22

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Szanciło

w sprawie z powództwa R. K.
przeciwko P. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R. Z.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 sierpnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 11 lutego 2021 r., sygn. akt I AGa [...],
w przedmiocie wniosku adw. A. M. o wykładnię, ewentualnie sprostowanie,
ewentualnie uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego
z dnia 23 czerwca 2022 r., sygn. akt I CSK [...],

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 3 sierpnia 2022 r. adw. A. M. – pełnomocnik z urzędu pozwanej spółki P. sp. z o.o. w R. złożył wniosek o wykładnię, ewentualnie sprostowanie, ewentualnie uzupełnienie punktu 3 postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2022 r., w którym przyznano jemu kwotę 2.700 zł, w tym należny podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, zmierzając *de facto* w każdym z tych wniosków do podwyższenia kwoty 2.700 zł o należny podatek VAT.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 352 w zw. z art. 361 k.p.c. sąd, który wydał postanowienie, rozstrzyga wątpliwości co do jego treści.

Wbrew twierdzeniom zawartym we wniosku treść punktu 3 postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2022 r. jest jasna, a przyczyny, które legły u podstaw takiego rozstrzygnięcia, zostały zawarte w jego uzasadnieniu (s. 9-10). Można jedynie powtórzyć, że została zastosowana stawka, jak dla profesjonalnego pełnomocnika (adwokata) z wyboru, a nie opłata (stawka) niższa, przewidziana dla pełnomocnika z urzędu. Gdyby zostało zastosowane rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 18), zostałoby przyznane wynagrodzenie w wysokości 1.800 zł + VAT (§ 8 pkt 6 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 4 ust. 3), a więc niższej, niż zostało przyznane. Przy czym zastosowane rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) nie przewiduje podwyższenia stawki o kwotę podatku VAT, jak ma to miejsce w § 4 ust. 3 rozporządzenia z dnia 3 października 2016 r. Oznacza to, że stosując rozporządzenie z 2015 r., sąd przyznaje wynagrodzenie w stawce (brutto) przewidzianej w odpowiednim jego paragrafie.

Nie było więc podstaw do dokonania wykładni postanowienia. W konsekwencji nie zachodziły podstawy również ani do jego sprostowania (art. 350 § 1 w zw. z art. 361 k.p.c.), ani uzupełnienia (art. 351 § 1 w zw. z art. 361 k.p.c.).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[as]